

Sabrımın Taşı

– DEMİRCİ · 22 Haziran 2024

Kısır umutların, işlevli acılarla yoğrulduğu ve bakışlardan kan sızdığı bir gecede, enkaz yığını yüreğime şehit oldum. Devrik cümlelerimin ortasına ünlem koyup, hiçbir vakit devrilmeyen sızılarımaya yeni cümleler doğurabilme arayışına koyuldum. Çıkılması imkânsız seferler, gidilmesi yasak mekanlar ve annesiz yaşlar olur içimdeki yaraların kanaması. Süslü cümlelerin en sade anlamsızlığında vuslatı kayıp ellerime yeni uğraşlar ararım. Aramak, bir çareden doğustur. Çaresizliğiye kabul ederim, en çıkmaz sokak yalnızlığımla. Çaresizliğimi ve isyanı vahim, rehaveti isyankâr çoraklığımlı.

Yakarışını intihar ettiğim kaldırımlar, anneliğini soyundu üzerinden. Bir ölümün eşğinde şimdi annem. Henüz gözlerindeki Meryem'i ve sözlerindeki Eyüb'ü bulamamışken. Babamsa, çocukluğumun penceresinden, gençliğin mekansızlığına yolculuk için aldığı ilk bilete büyütmişti keşkelerimi. Bu gece Züleyha uğradı, çukurlarında boğulduğum gözlerime. Yusuf ne vakit uğrar kestiremiyorum. Uyuyan dillerimde yanıtı kalan, yarım bırakan taşların kalıntıları saklı. Geç bir vakitte erken giden gençliği yakalama anlamsızlığıyla, erken gelen yaşlılığımlı bereketlendiriyorum.

Bayrama varmadan oyuncak bebeklerimi vurdular gözlerinden. Gözlerim vurgunken tanklarla sözlerimin üzerinden geçtiler. Susuşlarımın küllerine mansur savrulmuşluğu uğradı. Susuyorum artık, gün gece, ve daha bilmem kaç gün gece. İnsanlar güzel dileklerini bayramlar dışında sandıklarından çıkarmazlar mı? Ya da neden tüm güzellikler bayramlar dışında sandıklarda saklı? Sahi en son ne zamandı, içime bayramı düşürüp dışıma bayramlık giydireli?

Niye kararmış kızıl denizden sesleniyor sessizlik. Adam boyu yalnızlığıma sigara izmaritleri mi karıştı? Görüş mesafem hüsrana daraldı. Kelimeler birbirini kovalıyor. Sol köşemi yönetemeyen tahtsız hükümdar yoruluyor. Hangisi hangiliği mi anlatır bilemiyorum. Bilememek ağrısıyla soru işaretlerinin kapı eşğinde üç noktalaşıyorum...

Aşılacak dağları Ferhat üzerime terk etti. Aslı omzumda tren yüklü tahammüller doğuruyor. Kalacak yeri olsa idi yarınlarımın, dünlerimi rahatsız etmezdi. Korkum odur ki yarınlarımın hiçbir vakit kalacak yeri olmayacak. Şımarık acıların en çok hangi mevsiminde uslandığını anlatmadı, çirkefliğini anlatmaktan yorulmayan kahramanların. Kitap yüklü damarlarımdan akacak kelimeleri biriktirip, cümlelerimi şairlere bağışlama fikri, bu şehrin en fermansız kanamalarına sebepler doğuruyor.

Kardeşçe yaşlar döktüm az önce şehrimden Filistin'e ve kar yağdı az sonra Filistin'den İstanbul'a. Mısralarım cesareti öldürdü. Cesaretim ölümlere aşık oldu. Cesedim dirilmeye cesur aşklar arıyor. Müsterih infilaklar, dar ağacına çıkması muhtemel yarınlar ve hücreleri sökülmüş girdaplar, zamansız zamanlara doğurdu beni. Ahlarım koynuma yılan oldu, her an besleyip büyüttüğüm.

Giden bu yolculardan en çok ben şansızım.
Ne kadar çok yaşadıysam, o kadar çok yalnızım.